

Kaikkien poliisi? -podcastin tekstivastine, jakso 5

Allas poliser -podd, textbeskrivning, avsnitt 5

SH: Stina Heikkilä

AG: Astrid Geisor-Goman

KN: Kjell Nylund

MR: Markus Ramstedt

TT: Tommy Thörnroos

SH: Det här är poddserien Allas poliser, Kaikkien poliisi, som behandlar bland annat jämlikhet, mångfald och minoriteter inom polisen och i polisjobbet. Mitt namn är Stina Heikkilä och jag är inbjuden att leda dagens poddsamtal. Jag jobbar till vardags med kommunikation på Folktinget. Folktinget är en tvärpolitisk organisation som jobbar för det svenska i Finland. Vår verksamhet bygger på lagen om Folktinget. Den här podden produceras av Polisyrkeshögskolan. Och som du säkert har märkt så talar vi svenska i dagens avsnitt, välkommen med på språkbad eller för att lyssna på ditt eget språk.

Välkomna också med polisjurist Astrid Geisor-Goman,

AG: Hej, det är kul att vara med.

SH: ... överkommisarie Kjell Nylund,

KN: Hej på er alla.

SH: ... kommissarie Markus Ramstedt,

MR: Hej hej.

SH: och kommissarie Tommy Thörnroos.

TT: Hejsan.

SH: Vi kommer idag att prata om polisutbildningen, det svenska språket och om hur ni har det i er dagliga arbetsmiljö. Ni alla har ju utbildat er till poliser på svenska i Tammerfors. Kjell, du ansvarar idag för den svenska utbildningen. Kan du berätta kort om den och varför den är viktig?

KN: Javisst är det viktigt med svenskspråkig polisutbildning. För om inte vi finns, då finns det inte heller poliser i landet som är tvåspråkiga eller som behärskar svenska språket väl. Så att bara från den synvinkeln har vi en väldigt viktig uppgift i finska samhället.

SH: Det gäller ju också den svenskspråkiga grundutbildningen överlag att den är väldigt viktig för att vi ska ha en levande och fungerande svenska i Finland. Om vi går lite tillbaka i tiden till era karriärsval - om det inte hade funnits en svenskspråkig polisutbildning, hade ni ändå valt att utbilda er till poliser?

TT: Nej, inte en chans i havet. Det var helt liksom en grundläggande förutsättning att det gick att bli polis på svenska för att jag skulle alls fundera på att välja det här yrket.

MR: Joo den är nog säkert som Tommy sa, möjligtvis samma sak för mig. Jag tror att fast jag skulle ha haft de färdigheter att studera på finska. Så när man ändå är hemma från ett område som var totalt svenskspråkigt och själv gått i grundskola på svenska, så tror jag att tröskeln skulle ha varit väldigt hög att sen börja studera på ett annat språk än det egna modersmålet. Så troligtvis, skulle det inte hade funnits möjlighet för egen del att studera på svenska, så skulle det yrkesvalet ha varit något annat för egen del också.

AS: Jag sökte mig till polisskolan på grund att jag är språkkunnig och då hade det ingen betydelse det att det var svenskspråkig utbildning, utan jag jobbar tidigare som purser på Finnjet, och så konstaterar jag att jag måste hela tiden översätta åt polisen gällande olika saker, och då tänkte jag att okej, de behöver någon som talar språk och det var då en orsak för att jag sökte till polisutbildningen från början.

SH: Kjell, hur var det till dig, då? Du har inte kommit bort från polisskolan, är det så?

[skrattar]

KN: Nej, det har jag inte gjort. [skrattar]

AGG: Han sitter på klassen.

[skrattar]

KN: Ja om det vore så, men så var det faktiskt inte. Men jag trivdes jättebra då jag gick i min polisutbildning och jag kommer så väl ihåg när vi skulle fara det var som arbetspraktik - det var då ett litet annat system än det är nu - och alla ville bort därifrån, men jag tänkte att, jaa-a, skulle jag få bestämma så skulle jag ett varv till för det var så jättekul. Så visst trivdes jag och trivs fortfarande i den där miljön, men svar på första frågan då, om jag skulle ha blivit polis ifall det inte hade funnit svenskspråkig polisutbildning, så är svaret nej. För jag sökte faktiskt in två gånger till den finska utbildningen men kom inte in, och orsaken är det att mina språkkunskaper då vid tillfället inte var tillräckligt bra. Jag hann inte läsa alla frågorna, jag hann inte svara på alla frågor på inträdesprov och fick inte då heller tillräckligt med poäng. Men sen där jag gick på svenska och hann jag med som alla andra.

TT: Jag kan ju flika in där för egen del, för de som lyssnar, så jag jobbar på Åland och jag är född i Stockholm, flyttade till Åland när jag var sju år gammal. Så finska finns ju inte, eller fanns ju inte ens i ena lilltån utan det var verkligen ett helt krav att det måste gå på svenska. Så nej, det går inte att nog poängtera hur viktigt är och man för Ålands del så är jag ju inte den enda, långt ifrån och då vet jag att det också är många ifrån resten av Finland som också gärna tar det på svenska.

SH: Känner du att tröskeln var hög ändå att flytta till Tammerfors, och vara i en väldigt finskspråkig miljö på det sättet?

TT: Nja, så var det ju en del funderingar, sen hade jag en åtta månader gammal dotter också samtidigt sen när jag började plugga. Det var, näe, viljan att bli polis var nog starkare än vad så att säga utmaningen att flytta till en finsk miljö var för jag litade ändå på att få min utbildning på svenska.

Och jag menar antagningsprocessen, materialen som ska läsas in och allting där så funkade väldigt bra, väldigt smidigt minns jag än i denna dag, så det gav ett gott hopp och sen

försökte jag närma mig det med att språket inte får vara ett bekymmer. Kjell hade mig som lärare så han kanske har något annat minne än vad jag har av det där.

MR: Jo, jag skulle flika in att det var en bra point där just med tanke på den betydelsen med svenskspråkiga utbildningen att här i Raseborg som jag själv är stationerad som en del av Västra Nylands polisinrättning, så här är ju nästan alla tvåspråkiga, kan man säga. I praktiken, för att klara av det här jobbet hos oss så kräver är att man har bra kunskaper både i svenskan och finskan. Men trots det, tror jag att den tröskeln att söka in till studier eller till polisskolan då och börja studera ett yrke så är lägre om man får göra det på eget modersmål. I mitt fall också fast finskan kanske var sämre när man började, kan man lära sig via jobbet och kunskaper kommer sedan genom att man gör det här jobbet och använder det andra språket också i de här dagliga uppgifterna. Men jag tror som sagt att tröskeln blir väldigt mycket lägre då man får studera på det här egna modersmålet, fast man har ok kunskaper i till exempel finska och kanske helt faktiskt skulle klara av studierna på finska som sagt, så tror jag att många inte tar steget helt fullt ut om det är så att man inte kan göra det på eget modersmål.

SH: Nu börjar det ju trots allt vara en tid sedan ni alla sökte till Polisyrkeshögskolan. Kjell, hur ser det ut bland dagens unga, ni lyfter ju alla fram här hur viktigt det är med svenska utbildningen - hur stort är intresset idag bland dagens unga?

KN: Jo, polisyrket är ett populärt yrke, överlag i hela landet har vi ungefär 5 000 sökanden, där är ju naturligtvis finspråkiga en majoritet men på svensk håll så har vi mellan 150 till 200 sökanden till varje ny utbildning som startar med ett och halv års mellanrum. Och samma sak var det nu i höstas när ansökningstiden gick ut och urvalsprocessen som fortsätter just nu. Så intresset är högt, och det är ju bra.

SH: Finns det någon enkel beskrivning på vem som söker sig till polisutbildningarna?

KN: Nja, nå vanligtvis så är det ju kanske personer som är samhällsintresserade, som tycker om kanske förstå skillnaden mellan rätt och fel eller vill ha ett yrke som man gör någon nytta eller kan påverka. Och naturligtvis en statlig tjänst och vanligtvis också en ganska säker arbetsplats. Det kommer fram ganska ofta när det går sämre i samhället eller nu till exempel som i dessa pandemitider, så ett stadigt yrke är också ett stadigt liv.

SH: Polisyrket har också kanske av tradition setts som ett jobb där du behöver mer muskler än inlärd skolkunskap, men det här stämmer väl inte. Båda kompetenserna behövs väl för att bli antagen till utbildningen, eller hur Kjell?

KN: Joo det där nog en gammal myt som tyvärr lever kvar. Visst ställer vi krav på alla som söker, som har med det här yrket att göra, man måste uppfylla vissa minimikrav både i uthållighet och i styrka, det är ganska självklart. Men vi fäster nog ännu mera uppmärksamhet på just den här sociala förmågan och psykiska tillståndet och kommunikationskunskaper och sånt. Det är ju ändå det som egentligen är en av grundstenarna för att kunna arbeta som polisman – är att man kan samarbeta och man kan tala med folk. Det är ju relativt sällan som polisen använder kraft, fast det händer det ju det också naturligtvis.

SH: Men ni andra, hur mycket skulle ni säga att era jobb idag består av att helt enkelt bara prata med folk?

TT: [skrattar] Jaa, det nog till 90 procent som det handlar om att prata med människor. Jag kan inte annat än hålla med i det som Kjell säger. Det är klart att det måsta finnas en

beredskap, men den är ju det sista man tar till. Genom alla tider har det behandlat om att prata, men sen måste man kunna backa upp pratet, det ska vi inte glömma bort. Men åtminstone för mig, 90 procent i alla tider som man har pratat med folk, det är det som är avgörande.

SH: Kan polis vara blyg?

KN: Nja, om du frågar mig så de kommer nog inte in via våra inträdesprov ifall man är blyg. Så på sätt, så kanske man inte riktigt heller kan vara blyg, nej.

TT: Jag skulle vilja nyansera det där lite. Jag anser att du kan som privat person på visst sätt vara blyg. Jag har nog kollegor som är blyga för vissa saker, men du kan inte vara så allmänt blyg att du inte vågar göra någonting. Nog får man vara lite inbunden, man får vara lite blyg, men man måste kunna prestera när det gäller, antingen om det är inträdesprov eller sen om ute på fältet.

MR: Polisutbildningen i sig är ju en allmän utbildning som man får lite färdigheter i allt, men sen efter att denna grundutbildning är utförd så inom polisen som organisationen finns det väldigt, väldigt många olika uppgifter du kan jobba, som den fältpolisverksamhet och brottsundersökningen är de här kanske största grenarna, men utanför de finns det också väldigt många olika uppgifter, förmansuppgifter, specialuppgifter etcetera. Så kanske den här grundsållningen som görs i Polisyrkeshögskolan, så gör att man checkar att de här personerna som kommer in har de här grundförutsättningarna, så sen de kommer ut från polisutbildningen så sen kanske man hittar den här grejen som passar en bäst. Så var det som när vi här tidigare var inne på här med blyghet och sånt, att är man mera lagd åt det hållet så kanske man tycker mera om sådana uppgifter som man kanske har inte behöver ha så mycket personkontakt, till exempel, och kundkontakt. Men är man mera social så finns det sådana uppgifter som lämpar sig väl för det och där är ju kanske den mångfalden inom polisorganisationen också, att fast man är olika som personer eller personer är olika, så hittar man alltid uppgifter inom organisationen som passar en.

SH: Det finns ju en bild av polisen också att den en auktoritär och vara en som här vit, finsk man. Och det här kan kanske upplevas skrämmande. Hur tänker ni, finns det folk som är rädda för polisen i dagens Finland?

TT: Sorgligt nog jo, det är min uppfattning, de är inte många, men visst finns det.

SH: Vad tror du att det kan bero på?

TT: Jag tror att det kan vara ganska blandat. Pratar vi bland unga eller barn så där vet vi ju att levnadsförhållanden eller annat spelar in eller man blir uppväxt med att om du inte sköter mig nu så kommer polisen och tar dig, och sedan kommer polis av någon orsak och man ser hur de blir helt likbleka i ansiktet. Det är kanske det där. Sen så vet vi ju också att med invandring så kommer också människor från områden där poliser inte överhuvudtaget betar sig som poliser i Finland betar sig. Och där de för med sig både oro och skräck, och där polisen är den sista instans man vill vända sig till.

Bland alla oss andra så är det ju så klart att de upplevelser man har haft, formar sin tro kring de upplevelser man kommer att råka ut för. Och har man då haft en dålig upplevelse eller har man haft att polisen har gjort en väldigt kraftfull åtgärd, så är det klart att det kan orsaka rädsla. Det tror jag inte att vi ska sticka under stol med.

SH: Vad skulle ni vilja göra för att förbättra situationen för de här personerna som är rädda för polisen?

AG: Kanske hämta fram det att polisens uppgift är att hjälpa människor och att det är vad vi i praktiken också gör, kanske vi anses som en myndighet som hanterar bara negativa saker. Men kanske det borde mera tas fram att vår uppgift är att hjälpa allmänheten och det är vad vi gör varje dag, vi försöker trygga allmänheten och genom det se till att var och en har en trygg livsomgivning.

TT: Jag kan inte än hålla med Astrid här. Jag brukar upprepa att polisen är de ultimata serviceyrke, vi ger service när ingen annan ger service. Jag tror inte det är så många som tänker på polisen som ett serviceyrke när man går ut och frågar allmänheten och inte heller inom organisationen. För att ge service måste man också förstå situationer som människor är i. Så jag skulle önska att, och jag vet att det har varit en del utav rekryteringslinje länge, att poliskåren också borde vara ett tvärsnitt av hur befolkningen är uppbyggt och att det liksom kommer andra kulturella bakgrunder och sådant så att det även finns med i organisationen. Och det är gamla och det är unga och det är de som är ivriga med några få års erfarenhet och det är de som är mera erfarna som liksom kan hålla den ivriga unga på stängen och de som förstår hur det var att växa upp i skärgård eller i stad eller i tvåspråkigt eller enspråkigt eller ja.

AG: Det här med serviceyrket har också hemskt mycket att göra med svenskspråkigheten på grund av då när vi träffar allmänheten så oftast är situationen sådana som är mycket svåra, och då är det jätteviktigt att var och en kan på sitt eget modersmål få fram sina åsikter och kan kommunicera då med polisen också på sitt modersmål. Därför är det jätteviktigt att det finns svenskspråkiga poliser. Det är ju i förundersökningslagen så är det stadgat om att man ska kunna bli hörd eller förhörd på ett språk som man förstår och därför är det ju viktigt att man kan utföra ett förhör med hjälp av tolk om man inte kan det språket. Men att, jag skulle säga liksom här i Helsingforsregionen så säkert används engelskan mycket mera än svenskan, men jag själv som jobbar på Östra Nylands polisinrättning - och säkert också på Västra Nylands polisinrättning - här finns många trakter som har många svenskspråkiga, och här krävs det att man kan då även tala svenska förutom finska. Om då polisen träffar en person som vill använda svenska som språk, så finns det alltid någon inom vår inrättning som kan utföra den service på grund av att vår inrättning har sådana städer som Borgå och Lovisa och Sibbo, som är svenskspråkiga. Däremot Vanda, så är inte på det sättet tvåspråkigt men vår huvudpolisinrättning är i Vanda.

SH: Ni jobbar på ett sätt svenskspråkiga regioner, speciellt Tommy du jobbar i väldigt svenskspråkig region, hur ser ni rekryteringen ut hos er? Är språkkunskaperna de viktigaste eller finns det just utrymme för att prioritera också annan mångfald?

TT: Där om jag börjar just med Åland, som är ett enspråkigt svenskt område, så vi rekryterar ju vitt brett, vi vill överlag påvisa intresset eller påvisa att vårt yrke är ett intressant yrke med många olika karriärer i karriären och att det just finns någonting för alla. Men sen ser jag ju att sällningen som sker i samband med inträdesproven och det är ju där som man ser finns den kapacitet som behöver finnas när det kommer till språkbiten. Man har ju just inom olika rekryteringskampanjer påtalat hur viktigt språket är, men jag skulle inte säga att från vår synvinkel att språket på det sättet är den avgörande biten för det vet vi att granskas i andra led och hos oss är det nog snarast att väcka intresset.

MR: Här i Raseborg, som är en del av Västra Nylands polisinrättning, så här är ju för att anställa folk så kräver det att personen som kommer till oss på jobb har goda kunskaper i svenska och då pratar jag om Raseborg som polisstation, eftersom majoritetsspråket i Raseborg är svenska och mig veterligen så på fastlandet så finns det andra platser? I Österbotten möjligtvis som har samma situation. Så en grundförundersättning för oss, för att vi ens ska kunna anställa en person är att personen har goda kunskaper i svenska, men jag är ju på samma linje som Tommy att det är inte viktigaste, utan förstås är det ett krav men

utöver det så är det nog en samling av alla möjliga egenskaper vi behöver men vi har ju på det sättet ett tacksamt läge att Polisyrrkeshögskolan gör jobbet åt oss.

SH: Jag tänker Astrid ännu en fråga åt dig: på det sättet kallar jag dig en typ av dubbelminoritet inom polisen, både kvinna och svenskspråkig. Är det här något som du tänker på att du är?

AG: Nja, kanske jag inte tänker på det. Det är ju faktum att största delen av mina kollegor är män, och om det är något möte jag sitter på så är jag oftast den enda kvinnan där. Men mera och mera söker sig även kvinnor till polisutbildningen och även befälstjänster på vår polisinsättning upphavs av kvinnor nuförtiden. Men då när jag var i polisskolan, det var under år 92-93, då låg landet i en lågkonjunktur och det var jättesvårt att få arbete, och sen när jag fick en tjänst inom polisen så var det många som kanske ansåg att jag fick tjänsten på grund av att jag är för det första svenskspråkig, att det var alltid det där med språket kom fram, att om man säger på finska "toi nyt on ruotsinkielinen", att hon är ju svenskspråkig och den är ju säkert därför hon har fått den här tjänsten. Men kanske är det att jag kvinna så det vet jag inte om jag har upplevt så hemskt mycket som en dubbelminoritet. Att det bara ett faktum som jag lever med varje dag.

SH: Hur skulle du marknadsföra jobbet för unga kvinnor?

AG: Vi har talat om att polisyrket som ett serviceyrke, och vi har också talat om att oftast är situationerna när allmänheten har kontakt med polisen så är det ofta svåra situationer - det kan vara fråga om sexbrott eller det kan vara fråga om barnbrott eller någon nödsituation, och det kan vara sådana tillfällen rent ut sagt att om det är fråga om invandrarna, att de inte känner sig trygga med att tala med en manlig polis på grund, det här kan ha att göra med kulturella saker. Därför är det jätteviktigt att det finns kvinnor inom polisen. Som sagt, det här yrket har inte att göra med kön utan det har att göra med egenskaper, och det krävs många olika egenskaper som inte egentligen är könsrelaterade med sådana egenskaper som kvinnorna är starka i, och därför tycker jag att det är fint att få jobba inom polisen som kvinna, och därför rekommenderar jag också jobbet åt kvinnliga sökare.

MR: Jag skulle inflyga där också, när vi har en liten rekryteringsbit här, angående det att jag kommer själv ihåg tiderna när man sökte till polisskolan som den då hette, så kommer jag fortfarande ihåg när man stod där på inträdestesterna och såg de alla som deltog i provet, så var jag själv helt säker på att här slipper jag inte in, att det är så många som är fysiskt mycket bättre skick och här är stora killar som kommer att fixa det här och det blir ju ingenting men ändå bra gick det. Och jag vet inte om det har varit Polisyrrkeshögskolans officiella slogan i något skede att om polisyrket intresserar och att man skulle fundera att möjligtvis göra en karriär inom polisen så ska man låta Polisyrrkeshögskolan bestämma att om man är lämplig eller inte, att man ska inte själv göra det. För att där tror jag just att det finns mycket stereotyper att man ska vara två meter och helst skallig och vara väldigt stark, då är man en bra polis, men verkligheten är något helt annat. Jag tycker själv också att det där är en bra grej att har man ens lite intresse, testa och sen berättar nog Polisyrrkeshögskolan om man är lämplig eller inte.

TT: Det var mycket bra sagt Macke, jag kan inte annat än hålla med och uppmana alla som har en önskan att göra precis det Macke sa.

KN: Klassen som vi har nu inne så är en tredje del tjejer, och klassen då innan de som nu just blir färdiga eller blir färdiga faktiskt i dessa tiden här, så där var det femtio procent var tjejer. Generellt sett så är ungefär 40 procent tjejer, där omkring brukar det röra sig inom studievärlden. Men sen vet vi ju det att ute på fält, ute på distrikten så är det procentuellt lite

mindre beroende på att det väl är en ny företeelse att kvinnor söker sig till branschen och det är vi ju naturligtvis glada över.

SH: Tycker du att det finns tillräckligt med annan mångfald bland sökandena till Polisyreshögskolan idag, om man inte tänker på kön?

KN: Det gör det ju inte. För polisen ska ju återspegla samhället, som vi ju var inne på här tidigare och så är det faktiskt. Och här är vi nog inte riktigt bra på det. Vi har svårt att få tag i personer som har en annan bakgrund, en annan kultur, som vill bli polis. Vi borde nog bli bättre på att få in mera kulturer in i polis och polisorganisationen, och jag vet att den här jobbas det med på i skolan som bäst, att de satsar faktiskt tid och pengar på det här. Men vi får se framtiden, hur det blir.

SH: Under de senaste åren har många andra svåra frågor tagits upp i olika forum. Vi har sett metoo-rörelsen som lyft fram problemet med män som sexuellt trakasserar kvinnor i olika branscher. Vi har Prideveckan och Prideparaden som bara växer och polisen var officiellt med i paraden för första gången år 2017. Engagemanget för nyanländas rättigheter ökade stormartat i samband med den stora flyktingvågen 2015 och strukturell rasism i Finland diskuteras överlag kanske mer öppet idag. Hur upplever ni att det här syns inom poliskåren och polisorganisationen, att samhället också kräver mer jämlikhet och öppenhet och mångfald?

TT: Du frågar om hur vi tycker att den här sista tidens olika uppvaknanden om man använder det uttryckt, har påverkat vårt yrke. Till viss del skulle jag vilja säga inte alls, för att det har alltid varit polisens uppgift enligt det som har ålagts oss och samhället att hålla koll på den här bitarna och att vara verksamma i samhället mot olika rörelser och se till att vi arbetar för allas rättigheter. Men med det sagt så är vi också medvetna om att när någonting medvetandegörs så hamnar man ju på att titta på sig själv och ifrågasätta interna kulturer, interna fördelar och interna arbetsrutiner med mera, och det är klart att vi nog som organisation både i hur vi beter oss utåt och hur vi verkar inåt har haft skäl att fundera och det har åtminstone här på Åland mycket kaffeborddiskussioner men också konkret arrangerade utbildningar och med mera. Faktiskt hänga med i tiden, för det är ju oerhört viktigt att vi som organisation gör det.

MR: Jag skulle precis som Tommy var inne på säga att om man ser tillbaka på den tid när jag började som polis och speglar till vad läget är nu, så kanske största skillnaden den att jag upplever att nu läggs det kanske mera vikt på jämlikhetsaspekten än vad det gjorde då. Men sen kanske jag i praktiken inte tycker att vi som en organisation har blivit jämlikare numera, nu menar jag inte att det har gått åt det sämre hållet, utan upplever att det då inte heller var ojämnt, men att man kanske nu lägger mera tyngd på det men också kanske mer arbetar med det att utvärdera det här egna verksamhet som Tommy var inne på att är vi nu i vår verksamhet jämlika eller är det någonting som vi borde ändra på. Men det tror jag också att den är säkert en sak som ändras med tiden, det vill säga det kommer nya poliser in och kulturen på vår arbetsplats inom polisen och också i samhället ändras hela tiden när saken och ting ändras. Saker och ting som var ok kanske för trettio år sen så är inte kanske ok mera, och genom att det kommer en generationsväxling, det kommer in nya poliser med nytt tankesätt så sakta men säkert så ändras också den här kulturen på arbetsplatserna.

AG: Alla former av trakassering är förbjudet inom polisen och det här har starkt att göra med det här kravet om uppförande som är stadgat i polisens förvaltningslag det vill säga en polis måste även tänka på det här kravet i sitt privata liv, det vill säga i alla medier som polisen är med i som privat person så måste polisen ta i beaktande att polisen kan inte ha åsikter som är trakasserande eller som skadar polisens anseende.

SH: Vad vill ni att våra poddlyssnare ska ta del av eller tänka på efter att det här poddavsnittet är slut?

TT: Jag hämtar min styrka och min inspiration så hämtar jag från människor. Jag trivs oerhört väl med att jobba med människor och jag tycker att det att människors upplevelser och liv är väldigt fascinerande. Så jag ska vilja uppmana var och en här som lyssnar att ta en paus i vardagen och registrera vad dina medmänniskor gör runt omkring dig, och du kommer garanterat att hitta massor av saker som ger dig glädje i vardag och som inspirerar dig till att ta nya steg i livet. Så att märk dina medmänniskor, den vill jag skicka med, det är min källa.

AG: Efter trettio år i polisen så upplever jag att det fortfarande är jätteintressant att jobba inom polisen både som polisjurist och som polis. Det vill säga, när jag kommer till jobbet på morgonen så vet jag inte vad för nya saker jag kommer att hantera under dagen. Det kan vara ett juridiskt problem som måste lösas eller något annat som jag inte varit med om tidigare. Jag tycker att det är jätteintressant, och jag tycker också om att jobba med människor och hjälpa människor så långt jag kan det inom mitt yrke.

SH: Så ditt tips att alla ska bli poliser?

AG: Varför inte, jag tycker det själv! [skrattar]

MR: Jag måste ta tillfället i akt och göra lite marknadsföring här tillika. En av de saker som ger en själv inspiration om man säger så är förstås att få ta del av hur duktiga kollegor arbetar. Det är lättare för en som jobbar i organisation att se på hur poliserna jobbar och få inspiration av dem, men det är också nu fullt möjligt för var och en i Finland för att det finns ju till exempel nu den här Poliisit-serien som går på tv och i årets säsong är det också med en patrull från Raseborg. Så vill man se hur polisverksamheten i Raseborg ser ut så ska man ta en titt på det. Och även på hur vad duktiga poliser den svenskspråkig polisutbildning ger ut, för där finns åtminstone två väl som gått igenom Kjells hårda skola. Så det är mitt tips.

TT: Får jag fylla på där för att jag håller helt och hållet med Macke där att titta absolut på Poliisit och följa med där. Men vill man ha något helt och hållet på svenska så håller också "Ålands hjältar" på på Yle Arena som också ger en härlig inblick i polisens vardag.

KN: Jag jobbar ju med unga vuxna och sådana som har sökt sig till vår bransch eller som vill söka sig till vår bransch, och jag håller också på med rekrytering och det är också en viktig del i att vi hittar de personer som kanske är lämpliga för yrket. Så det första jag kommer att tänka på är målmedvetenhet. Det är någonting som jag personligen tycker är inspirerande och det är en viktig sak, och det gäller nu kanske inte endast polisen utan det gäller nog i allmänhet och samhället i övrigt också. Att är man målmedveten och satsar på sin sak och gör det som ska göras och man gör det så bra man kan, kanske till och med lite bättre. Det brukar bära frukt, alltså det brukar lösa sig, att även ifall man kanske har sökt in en gång till skolan - som jag själva gjorde, jag kom in den tredje gången - att den ger bara mera krut och att man vågar chansa och det man gör, gör man ordentligt. Det kom jag att tänka på.

SH: Då tackar jag jättemycket för den här diskussionen. Tack Astrid Geisor-Goman, Kjell Nylund, Markus Ramstedt och Tommy Thörnroos. Mitt namn är Stina Heikkilä. Du har lyssnat på ett avsnitt av podcastserien Allas poliser, Kaikkien poliisi, som produceras av Polisyreshögskolan.